

ΤΑ ΘΛΙΜΜΕΝΑ...

ΗΜΕΡΩΣΕ παραμονή Χριστούγεννας. Το χίονι είχε στρωθή άπο μέρες τώρα κάμια πλήξη στόν κώμο που και σήν πολύτιμος πού τα σκέπασε όλα. «Η παγωνιά και ο τσουχτερός άγρεας, που έρχονται από τη Μαυροθάλασσα, τωχεί πηγεί τοδο, που έμισαζε μέσα πάγων κρυσταλλωμένο. Οι μπόρες στη Μαυροθάλασσα ρήμαζαν τούς θαλασσο-

ρεμα τῆς λακέρδας καὶ τῶν μυρωδάτων σκουπιδών. Πολλὰ καράβια κοιματίστηκαν στά βραχία τῆς Νιάδας καὶ πολλές θαλασσινές κλάψαν τὰ πόλλη-κάρια καὶ τοὺς ἄντρες τους-τῶν ψαριών θρόφη.

Αὐτὸς ὁ καρύδος εἶχε κόφει καὶ τὸ δουλείει. Οὔτε ἀμπέλια σκάρβαν, οὔτε γιατία ἐδουλεύειν. «Ἐπειτα στὴν πολιτεία τέ-τοιες μέρες, δῆλοι κλείσουνται στὰ σπίτια τούς, χαίρονταν τὰ τέ-κια καὶ ἀπόλαβιντον τὴν σπία, τρόγοντας τὰ περισσεύματα τοῦ καλοκαιριοῦ. «Οὐλὴ τὸ βδο-μάδα τούτη μπροστὰ ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα, ὁ καθένας σιγυ-ρίζεται μέσον στὸ σπίτι του νά γιορτάσει χαρούμενα. «Ο Ἄνε-στος τῆς Καλούδης» τῇ γυναικά του καὶ τὰ δύο του ἀρρωτημένα παιδιά χολόσκανε πῶς θὰ πέρασε τὶς γιορτές. Καὶ μπαί-νοντας πότι στόνα καὶ πότε στάλλο μπακάλιο, δοκιμάζεις πῶς θὰ τὰ βολέψει νὰ φωνίσει βερεσέ τὸ ζαχερέ του. «Όλο τὸ καλοκαίρι ἔζονδουλωφε στὰ κε-ραμίδια στὴν Βλαχία, μὲν δὴ, τὶς στριώσεψ γιὰ τὸ χειμῶνα τᾶχε φάγη νὶ μακρύνη ἀρρώστεια τοῦ παιδιοῦ του καὶ τῆς μάννας του θάνατος. Γιατροὶ καὶ γιατρί-και τοὺς περίζωσαν καὶ δόσε-δαι καὶ δόσε κεῖ, ἔμειναν διώχας παρά. Κοιτάξεις νά στοχίσει γιὰ τὸ καλοκαίρι ἀπό νωρίς σὲ κα-νέων μάστερος να δένει τὸ πέ-

βρῇ καλοδιάθετο ἐφεντικό. Δι-
νεῖσται, ἔνανδανειστήκε, με-
οὶ ἀρρώστεις τιποτὲ δέν ἀφῆ-
καν. Κατάπιαν ἀχόρταγα κι αὐ-
τὸν καὶ τὸ φαιμίλια του. "Ως
που πουλησε καὶ τὸ χαλὶ τῆς
κάμαράς του, καὶ τὰ σκουλαρί-
κα τῆς γυναίκας του. "Ετοι μέ-
ρες χρονικὲς βρέθησε δίχος πα-
ρὰ καὶ συλλογισμένος μπανό-
βγανε τὰ μπακάλικα χωρὶς νὰ
μπορεῖ νὰ μηδεὶς ένα λόγο τοῦ.
Βεργή τοῦ μπακάλη καὶ τοῦ Στού-
κον τοῦ Χασόπη ἡ τάλευρα τοῦ
Γέωργη τοῦ Νίκογειού, για νά
πάρει κι ἀπ' αὐτὸν μισθ τσου-
βάλι οικαλίσιο ἀλεύρι για τις
γιορτές.

Πρίν εημερώσει, δό-
πεδήθηκε καλά. Ντύ-
θάνοντας χοντρά πα-
ρουχά, τούλιέ το και
μέ το σάλι πολλές φο-
φίνοντας ασκέπαστη
μητήν ἀναστατω-
τούν να βλέπει, τράβη-
γαν πάντο τὸ ζῶν του ὡς
θυρά και λεινόντας
νε το σταυρό του νά
Τό φεγγάρι πίσω ἀπό
φα στελένε, σάν πίσο
γνάδια, το γλυκό το
να στά χιόνις τά
Καβαλίκειν τὸ ζῶν
ρα-γρήγορα πήρε τό
κατά το στρατώνες,
θ. δ. θυρώντας, δι-

δ' Ἀνεστὸς
θῆμεκε ζεστά
σώρας ειπενία σώρ-
κεφαλί του
πορεές κ' ἀ-
γένη μόνο τή
από τα μάτια
επειδὴς ἀπό τό
περιβολεῖς την ἔξω-
πολην πηγαίνει.
Ἐπειδὴς την
ἔκεινησε.
Ἐπειδὴς τά συνε-
ντεχειν ἀπό μα-
ρτυρούς φως πά-
παγωμένα.
Καὶ γηγόν-
τας ἀνήφορος.
Ἄπο κει
δρόμους γιά-
κειρες πάλι

τις κισλάδες, ἐκεὶ μέσος στὸ με-
γάλο ἄλανο, ποὺ οἱ στρατιώταις
ψυγάνδονταν, ἀντίκρυσε τόπος
πρώτο ὄχτρο του—τὸ θεότρελον
λο βορρία, ποὺ ψυσσύει τόσα
δυνατός, δησού κι αὐτός καὶ τοῦ
γαιδιούρι του πισωδρόμιον
καπίστεις φορές ή σταμάτησαν
γιά να πάρουν ἀναπονη καὶ δύ-
ναμην. «Ολος δ μαυροθαλασσι-
κός άρεας ἐκεὶ ζεπετόσις καὶ
ἐκεὶ δυνάμωνες θαρρεῖς νά ριχτη-
μέση στην πολιτεία καταλύτης.
Μὲ πολὺ κόπο προχώρως κατά-
ταπέλιας καὶ σάν μηπήκε στην
δρόμο τους τὸν ἀμαξίτο, δοκι-
μαζεις νά λιγοστεύῃ τὸ κάθισμα
γιαντίσκορες δύο νά πήρη-
στα δένδρα και στά κλαδιά τό
ιαναπόντιαν.

του σάν φασκιώμενο ἀπό ἀνε-
μοπρώμα, δέν κακοπέρας καὶ
τόσο, ούνο τὰ μουστάκια του,
κρυσταλλωμένα ἀπό τὰ χνῶτα,
κρύψασσαν παγωμένα πάνω στὸ
σάλι, ποὺ τοῦ κλεισούσε τὸ
στόμα.

Χτύπησε δυνατά τὴν δξώπορ-
τα τοῦ νερόμυλου.

— "Ανοιξε," μπάρμπα-Νικόλα,
νιατί χάθηκα. Πάγωσα κέγω
και τό ζώο μου.

—Τὸν εὐλόγημένον! εἰπε ἀνοίγοντας τὴν θύρα ὁ μυλωνᾶς βῆρηκε καὶ τὸν καιρὸν νάειμοτήσεις. "Ω χαρᾶς μας, ἀλήθεια! Καθισμένους τώρα στὸ μεγάλο τάξικο τοῦ μυλωνᾶ ὁ Ἀνεστός προσπάθησε — νὰ συνεφέρει τὸ

Τώρα ἐμπαίνει, ἀφίνοντας τόδρομο, στὸ μονοτάτι. Χάσθηκέ μέσα στὸ πεπλεῖα, κι' ἔρχεψε νὰ κατεβαίνῃ πρὸς τὸ μεγάλο Ρέμα. Ἔδω δοκίμασε τὸ φόρο τῆς μοναδικῆς. Τάπτείλα, μὲ κλάματα θρεπτὲς παιδιῶν, δερνότανε ἀκλάδευτα, καὶ τὰ δέντρα, ἀφυλλά, ὅμοια σφύριζαν μέσα στὸ πλαίσιο τους νὰ γλυώσουν ἀπ' τὸ Θάνατο. Πόσα ἀδύνατα τὴ βραδεῖα τοῦτη καὶ τὴν προπηγούμενη κι' ἀπὸ μέρες δὲ Ἑρμηνεύθηκαν κι' ἀπόθαναν. Πόσα δὲν πετάχτηκαν μακρύα καὶ κοιτούνται τώρα σκεπασμένη ἀπ' τὸ χίονι· Ἡ φύση ὀλάκαιρη ἀγνοούσε.

Τώρα πιά καλοξημέρωσε. 'Ο Ανεστός σε λίγο δάσινε το δέρμα καβάλλει στα γαϊδούρια του βυθίστηκε όψι την κοιλιά και τούβρεις τά πόδια. Περνώντας δράχυες νάνεβαινε. 'Από δύο και πέρα χαμένο τό μονοπάτι μεσ' στά χίνια. Και μιά γλυπτρόδεσ και μιά σκαρφάλωνε, σέρνοντας πάντα μαζί του τό ζώο του με-σπεθεμένον ἀπό τήν παγυνιά. Κάποτε αντύκιρσε την ἔκρη τού βουνού. 'Από δύο δράχες τό κου σι, που σφύρεις και τραγουδούσε πενθιμα. Μέσο ἀπό τό δάσος περικύριανται.

Πήρε ή ψυχή τον θάρρος. Τό αιώνα του κινηθήσα γρηγορώτερο κ' η πορτατιστά σου έγινε πιό γρήγορη. Τά χέρια του, μέσα στά προβατίσια γάντια, πάγαναν. Μόνο τά πόδια του βασιζόντων κάποια ζέστη. Τό μούστρο του σκεπασμένο με τό σάλι

Σάν. βγῆκε δὲ Ἀνεστός κατὰ τρόπου σκεπασμένο μὲν τὸ σάλι

ΓΕΝΝΗΣΙΣ. [‘Απ τὰ πεοίφημα μωσαϊκὰ τοῦ Δαφνίου].

25/12/46

...ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Π. ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Συνέχεια ἐκ τῆς 4ης σελίδος

σιτικό δλοφούσκωτο φόσμα, σταλαμένο κατάσια από τής Μήδειας τάθαλασσόδετ' ἀκρογιάλια, γιά νά σχηματίζει μέ τό τουσχερό τον πέρασμα πάνω από τάκλαδια κι ἄναμεσά τους τις πένθιμες μουσικές νότες και τά ταιριγμάτα κλαιούμενου παδιούν και τού μοιρολογιούν τά ξεούρματα.

Τό χιόνι κουμιλίες μαζεύμενο γύρω στά πεσμένα δέντρα και τούς κουμένους κουρώμας ἔφραζε τό δρόμο. Στήν είσοδο τού βουνού εστάθη κατάμονος μέσα στού διπρόστον σεντονιού τά πλάτη. Μαζεύοντας κάτω από τό χιόνια κλαδιά κι ἀποκαθίδι δέντρου κοιμένου, δάναις μέ δυσκολία φωτιά νά πυρωθεί. "Η φλόγα μεσ' από τή γούβα κατάπιε τά ζέρα παρακλάδια και τά φύλλα και υψώστε τό μπόγι της παιγνιδιάρα. Επομή νά φουντώσῃ κάπως ώς τά κλαδιά τών δένδρων. Πλάγι εδεστού και τό χιόνι, τρεμάμενο και μισοπογωμένο. Μέ τάφτια κατεβασμένα και τά μάτια δακρυσμένα ἀδάκια κάτιαζεντες ζεστούς από τό ρουθύνια.

Και ξεκρεμώντος από τό σαμάρι τό κοφτέρο του τσεκούρι τό πέρασμα στό χέρι του μέ τό λουρι' και μονομάς σκαρφάλωσε σε δέντρο. 'Ακούραστα χτυπούσε τσεκουριές και κατέβαζε κλαδιά και παρακλάδια. Τώρα δρχιε νά φιλοχοινίζει. Ή βροχούλα, πού θλαύωντα τα παγωμένα χιόνια ή θά πάγωνε πάνω τους, ἐπεφτε τώρα χιόνι παχύ και χονδρό. Σάν πεταλούδες του φαινόταν στά μάτια και σάν πέταλα τριαντάφυλλων, πού χέρευαν λίγο μπροστά του και φεύγαν στά χαμηλά. 'Από μακριά τούρθε τώρα μάθι βοή ἀπό φωνές οκλώνων, από ούρλισματα σπαραγμούν ἀγριών. Κρύος ίδρωτας περέχυσε

τό κούτελο του και τό χέρι του σταμάτησε πάνω στό δέντρο. Δένη πρόλαβε καλά καλά νά καταλάβει κι' ἔννοιωσε μπροστά του τό φτωχό του χώρα, κι βασιλικέμενο από λύκους πεινασμένο. "Ένει μουγγηρήτο βράρ διάκοπον και τείδειν νά παλαίβει δεμένο έτσι μέ τέργιμα. Ζαλίστηκε από τό φόβο και δέν έννοιωσε πώς βρέθηκε πλάγι στη φωτιά. Τά μάτια του γούρλωσαν και πετάχτηκαν από τίς κόρυχες τους, τά μηλλίγια του τάννοντας νά χτυπούν στό σφυριά και τό πόδια του θαφρεὶς σπασμένα. Κι' ἀράξοντας έτσι, ζαλίσμενη διέσπασε.

Στό σπίτι της ή 'Αντικλεια είλεγε τοιμάσσει τό σφαγμένον της γουρουνάκι. Από τό φύρων πήρε τά φωμιά της και τάραδί-

τών παιδιδιών, πού στίς πόρτες τραγουδοῦσαν:

"Ἄπ' ἄρχοντά κι' ἡ έγηκαρες σ' ἀρχοντικά θά πάμε.

Κάποτε, σάν ξύπνησες από τή ζάλη ή 'Αντικλεια, ρώτησε, ζαλίσμενη διέσπασε.

Είλεγε πάλι μαζευτή γύρω της ή γειτονία νά τήν παρηγορήσει.

"Ἐκλαίγεις αὐτή, ἔκλαίγονται κι' οι γειτονίσσεις της. Κλαίγονται και τά παιδιά της.

"Οπους και νάν' ἔρχεται, παιδί μ', τής έλλειγε και τής ξανάλειγε ή κυρά-Χρυσών, πού τής ἀγαποῦσαν και τήν πονούσε. "Ο μωρός δ' Ανεστός δέ φαινότανε.

Σαν χτύπησε, βαθειά νύχτα, ή καυπάνα χαρούμενα, δῆλη ή ένορια μαζευτή στήν ἑκάλησιά, πού φερερή και ζεστή τούς δεχόταν μεσά σε θυμάματα και σε πολυέλαιους ἀναμμένους και ψωλαμίδες ὥραιότητες. Στο περιβολεῖο της λειτουργίας μίλησε την ημέρα της ένοριάς γιά τον τόνο του 'Ανεστό, πού δέ φρουρει την πύρω τού κείνη.

"Ἐγεινούμενος νά τό δροῦμ' είληστον την Χριστιανούς. Μετις της ομήρου τρομούσαστε, ένα τρίποδον κατέβασαν. Οι πολιτικοί πέστει στον πόλεμον. Βγαντούσας σεντόνια επί την πατέρα την πορόδους νά αρνεῖται πατέρας μεταρρυθμίσαστο από την καρούσα τα χιόνια και τα δέντρα με τά κλαδιά κρεμασμένα τό βάρος του χιονιού. Βρέθησαν χαρά αὐτή κολυμπώντας, πηγαίναν μιά συνοδεία μέ τα τουρφέκια στους δώμους και τα σκυλιά νά φερμάρουν. Ψάχνοντας δάκι και κεί, ἔφτασε στό μέρος, δύπο του καταρράχη τά παφλασμάτα ἀκούγοντας κατακάθαρα. Και κατέβαινε την ἀργυρή του 'Ανεστό, ακούμητης στό παραγώνι τού 'Ανεστόν. Τό σούδρουπο είλεγε ἀπλωθῆ κι' ή νύχτα ἀπλώνεις κι' αὐτή σιγά-σιγά τά φτερά της. Οι κόττες συμμαζώχτηκαν και μόνο τό σκυλι, κουλουριασμένο πάνω στό κατόφλι, ούρλιασε απόχομμένος.

— Μέσα έν, μά δέν καλά,

πάει τό παιδί. είπε κουνώντας τό κεφάλι του ἀπελπισμένος δι μωλωνάς. "Ολη τή νύχτα ὑπόφερε ειληστή τού χώρα, πού ἀποχαμένος ἔπειτας δάκτυλας της κακοζώητης Αντικλειας δένα από τό μῆλο, πάνω στά χιόνια.

"Ο 'Ανεστός μέ τά ροῦχα ξεσκοιμένα και μιά μάτια βγαλμένα δένα παρεφεύσεις της. Τραβά τά μαλλιά και κλαιούμενη στήν άνεχιο. Μόνο διστηραί από πολύν καρπό ζαναποχτούσε τό 'Ανεστό τό λογικό του και ή 'Αντικλεια τή γελήνεψή της. Και σάν θυμούνταν τό λόκο δ' Ανεστός, πάντα έννοιωθε νά δρώνουνται οιτρίχες τόν μαλλών του.

— Μή μοι τό θυμίζει, Ελεύ, μή, για δόνια τ' Θεόδι...
— Όταν τό τσεκούρι' του, βρέ παιδιά! είπε κάπιος από τή συνοδεία.
Σέ λίγο δι μάρτυρα — Νικόλας άνοιγε τήν πόρτα σάνκουφιμένος.
— Μή γυρεύτε τόν 'Ανεστό μωρέ, παιδιά, τή Καλούδη'; ρώτησε.
— Ποδιν τος, μπάρμπα-Νικόλη, πούν τος;

— Ο 'Ανεστός μέ τά παρεπόμποντα τό τσεκούρι' του, καρπό φέρειται. — Τό τσεκούρι' μου φέρει, τό τσεκούρι' μου... έναναφωάζει. "Εχει μπρο-

στά του δισμυστή τήν εικόνα τού πεινασμένου λύκου πού τού ρίχνεται.

Τό μεσημέρι τής Ιδιας μέρας δ' Ανεστός έμπαινε τρελλός στό σπίτι του. Τέτοια χρονιάτικη μέρα δέν τήν περίμενε ποτές ή 'Αντικλεια. "Όλα τά δωδεκάμερο τά πέρασε πικρή και κλαιούμενη στήν άνεχιο. Μόνο διστηραί από πολύν καρπό ζαναποχτούσε τό 'Ανεστό τό λογικό του και ή 'Αντικλεια τή γελήνεψή της. Και σάν θυμούνταν τό λόκο δ' Ανεστός, πάντα έννοιωθε νά δρώνουνται οιτρίχες τόν μαλλών του.

— Μή μοι τό θυμίζει, Ελεύ, μή, για δόνια τ' Θεόδι...
— Λόγω τό χέρι του απειλητικά. — Τό τσεκούρι' μου φέρει, τό τσεκούρι' μου... έναναφωάζει. "Εχει μπρο-

ΤΟ ΜΑΓΟ ΣΑΣ ΤΟ ΦΩΣ!

"Η καμπάνα Χριστούγεννα χτυπάει και μού φτερώνει τήν ψυχή, και άνοιγεται ή καρδιά μου και σκορπάει θυμάματα τήν προσευχήν.

"Αγιες ἀγάπες τρισευλογιμένες, πούν τίς καρδιές ύψωναντες παρθένες τών πρώτων τών ἀρχαίων χριστιανῶν στό δινειδο. Τό πρανό, τών ουδανών.

"Αγάπες μεγαλόδωρες περισσα, καρπούν μά την κυριεύει τήν πατέρα μουσικά μάτια σύροντας την προσέλευση, καρπάσαντας αράκια μά φωνή, πούν τηγκηέται πρεμάνενη από τό κανείς, διέσπασε.

"Αγάπες, δι' φανήτε πάλι έμπρός μου, ανύγεις τής πίστης, χρουανγεῖς τού κόσμου, και βλέπει με τό μάγο σας τό φῶς δ' ἀνθρωπος τών ἀνθρωπο, ἀδερφός.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ασ πάνω σέ μια μεσάλα. Τά πεσμένα μπρούμυτα κι' αυτάπλαστη στήν γύρω στό τζάκι καθιουμένα, πότε παίζαν, πότε κλαιούγαν, πότε ζητούσαν νά φάν.

Κουρασμένη έκεινη κι' άνησυχη γιά την ἀργυρή του 'Ανεστό, ακούμητης στό παραγώνι τού 'Ανεστόν. Τό σούδρουπο είλεγε ἀπλωθῆ κι' ή νύχτα ἀπλώνεις κι' αὐτή σιγά-σιγά τά φτερά της. Οι κόττες συμμαζώχτηκαν και μόνο τό σκυλι, κουλουριασμένο πάνω στό κατόφλι, ούρλιασε απόχομμένος.

— Ηνέστο, μωρή Χρυσώ! πούν πεσεις στον πόλεμον. Βγαντούσας σεντόνια επί την πατέρα την πορόδους νά αρνεῖται πατέρας μεταρρυθμίσαστο από την καρούσα τα χιόνια και τα δέντρα με τά κλαδιά κρεμασμένα τό βάρος του χιονιού. Βρέθησαν χαρά αὐτή κολυμπώντας, πηγαίναν μιά συνοδεία μέ τα τουρφέκια στους δώμους και τα σκυλιά νά φερμάρουν. Ψάχνοντας δάκι και κεί, ἔφτασε στό μέρος, δύπο του καταρράχη τά παφλασμάτα ἀκούγοντας κατακάθαρα. Και κατέβαινε την ἀργυρή του 'Ανεστό, ακούμητης στό παραγώνι τού 'Ανεστόν. Τό σούδρουπο είλεγε ἀπλωθῆ κι' ή νύχτα ἀπλώνεις κι' αὐτή σιγά-σιγά τά φτερά της. Οι κόττες συμμαζώχτηκαν και μόνο τό σκυλι, κουλουριασμένο πάνω στό κατόφλι, ούρλιασε απόχομμένος.

— Η θέλ', μπρό μπαμπάς σας; Πούν είληστε στον πόλεμον. Βγαντούσας σεντόνια επί την πατέρα της, πού την χώρισε στό μέρος, δύπο του καταρράχη τά παφλασμάτα ἀκούγοντας κατακάθαρα. Και κατέβαινε την ἀργυρή του 'Ανεστό, ακούμητης στό παραγώνι τού 'Ανεστόν. Τό σούδρουπο είλεγε ἀπλωθῆ κι' ή νύχτα ἀπλώνεις κι' αὐτή σιγά-σιγά τά φτερά της. Οι κόττες συμμαζώχτηκαν και μόνο τό σκυλι, κουλουριασμένο πάνω στό κατόφλι, ούρλιασε απόχομμένος.

— Η θέλ', μπρό μπαμπάς σας; Πούν είληστε στον πόλεμον. Βγαντούσας σεντόνια επί την πατέρα της, πού την χώρισε στό μέρος, δύπο του καταρράχη τά παφλασμάτα ἀκούγοντας κατακάθαρα. Και κατέβαινε την ἀργυρή του 'Ανεστό, ακούμητης στό παραγώνι τού 'Ανεστόν. Τό σούδρουπο είλεγε ἀπλωθῆ κι' ή νύχτα ἀπλώνεις κι' αὐτή σιγά-σιγά τά φτερά της. Οι κόττες συμμαζώχτηκαν και μόνο τό σκυλι, κουλουριασμένο πάνω στό κατόφλι, ούρλιασε απόχομμένος.

— Ο 'Ανεστός, λεγώ, δέν ήρτε, δ' 'Ανεστός! Τί έγινε, λεγώ, Χρυσώ; Πάω νά τρελλασθώ, Κι δρχεψε νά τραβά τά ροῦχα της

— Χρυσώ, μωρή Χρυσώ! πούν είλησται.

— Η θέλ', μπρό μπαμπάς σας;

— Η θέλ', μπρό μπαμπάς σας;

— Ο 'Ανεστός, λεγώ, δέν ήρτε, δ' 'Ανεστός!

— Η θέλ', μπρό μπαμπάς σας;

— Ο 'Ανεστός, λεγώ, δέν ήρτε, δ' 'Ανεστός!

— Η θέλ', μπρό μπαμπάς σας;

— Ο 'Ανεστός, λεγώ, δέν ήρτε, δ' 'Ανεστός!

— Η θέλ', μπρό μπαμπάς σας;

— Ο 'Ανεστός, λεγώ, δέν ήρτε, δ' 'Ανεστός!

— Η θέλ', μπρό μπαμπάς σας;

— Ο 'Ανεστός, λεγώ, δέν ήρτε, δ' 'Ανεστός!

— Η θέλ', μπρό μπαμπάς σας;

— Ο 'Ανεστός, λεγώ, δέν ήρτε, δ' 'Ανεστός!

— Η θέλ', μπρό μπαμπάς σας;

— Ο 'Ανεστός, λεγώ, δέν ήρτε, δ' 'Ανεστός!

— Η θέλ', μπρό μπαμπάς σας;

— Ο 'Ανεστός, λεγώ, δέν ήρτε, δ' 'Ανεστός!

— Η θέλ', μπρό μπαμπάς σας;

— Ο 'Ανεστός, λεγώ, δέν ήρτε, δ' 'Ανεστός!

— Η θέλ', μπρό μπαμπάς σας;

— Ο 'Ανεστός, λεγώ, δέν ήρτε, δ' 'Ανεστός!

— Η θέλ', μπρό μπαμπάς σας;

— Ο 'Ανεστός, λεγώ, δέν ήρτε, δ' 'Ανεστός!

— Η θέλ', μπρό μπαμπάς σας;

— Ο 'Ανεστός, λεγώ, δέν ήρτε, δ' 'Ανεστός!

— Η θέλ', μπρό μπαμπάς σας;

— Ο 'Ανεστός, λεγώ, δέν ήρτε, δ' 'Ανεστός!

— Η θέλ', μπρό μπαμπάς σας;

— Ο 'Ανεστός, λεγώ, δέν ήρτε, δ' 'Ανεστός!

— Η θέλ', μπρό μπαμπάς σας;

— Ο 'Ανεστός, λεγώ, δέν ήρτε, δ' 'Ανεστός!

— Η θέλ', μπρό μπαμπάς σας;

— Ο 'Ανεστός, λεγώ, δέν ήρτε, δ' 'Ανεστός!

— Η θέλ', μπρό μπαμπάς σας;

— Ο 'Ανεστός, λεγώ, δέν ήρτε, δ' 'Ανεστός!

— Η θέλ', μπρό μπαμπάς σας;

— Ο 'Ανεστός, λεγώ, δέν ήρτε, δ' 'Ανεστός!

— Η θέλ', μπρό μπαμπάς σας;

— Ο 'Ανεστός, λεγώ, δέν ήρτε, δ' 'Ανεστός!

— Η θέλ', μπρό μπαμπάς σας;

— Ο 'Ανεστός, λεγώ, δέν ήρτε, δ' 'Ανεστός!

— Η θέλ', μπρό μπαμπάς σας;

— Ο 'Ανεστός, λεγώ, δέν ήρτε, δ' 'Ανεστός!

— Η θέλ', μπρό μπαμπάς σας;

— Ο 'Ανεστός, λεγώ, δέν ήρτε, δ' 'Ανεστός!

— Η θέλ', μπρό μπαμπάς σας;

— Ο 'Ανεστός, λεγώ, δέν ήρτε, δ' 'Ανεστός!

— Η θέλ', μπρό μπαμπάς σας;

— Ο 'Ανεστός, λεγώ, δέν ήρτε, δ' 'Ανεστός!

<p